

Երևան, 28 Հունվար, 2019

Տերութափան Աղօթք

(միասնաբար արտասանուած)

Իմասկութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմասկութիւն Վեարիս Խորհել Եւ խօսել Եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար Խորհրդոց, ի բանից Եւ ի գործոց փրկեա զիս. Եւ ողորմեա քո արարածոց Եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 63

ԾԱՌԱՀԻ ԵՄ ՔԵԶԻ, ՈՎ ՏԵՐ

Ու Ասպուած, իմ Ասպուածս, քեզ կը փնտռեմ անձկագին,
հոգիս ծարաւ է քեզի, մարմինս քեզի կը փափաքի՝
խոպան, ճաթուպած, անջուր մնացած հողի պէս:
Ուսպի սրբարանդ եկայ՝ քեզ գրեսնելու,
զօրութիւնդ եւ փառքդ դիմելու համար:
Որովհեփեւ քու սէրդ կեանքէն աւելի կ'արժէ.
Ուսպի շրջաներս պիփի գովարանեն քեզ,
ամբողջ կեանքիս ընթացքին պիփի օրինաբանեմ քեզ,
եւ ձեռքերս աղօթքով դէպի քեզ բարձրացնեմ:
Հոգիս խնճոյքի մէջ պիփի ըլլայ ու կշրանայ,
եւ շրջաներս ցնծութեան երգերով պիփի օրիներգեն քեզ:
Երբ կը պառկիմ՝ քեզ կը յիշեմ,
գիշերն ամբողջ՝ քու մասիդ կը մբածեմ,
որովհեփեւ օգնական եղար ինծի.
քու թեւերուդ հովանիին դրակ ցնծութեամբ կ'երգեմ:
Ես քեզի կապուած կը մնամ,
եւ քու աջու կը պահէ զիս:

ՃԱՐԱԿԱՆ-ԱՂՕԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:

Ամենասուրբ Երրորդութիւն, առու աշխարհիս խաղաղութիւն:

Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց ալքայութիւն:

Արի Աստուած Հարյուն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսոս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
ազ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի զնալ ի նանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՝ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՅՆ ՆԻՒԹԸ
ՀԱՅ
ՄԱՐԳԱՐԵՈՒԹԻՒՆ ԵՐԵՄԻՎՅԻ
14 ԳԼՈՒԽ

ԱՀԱՄՈՐ ԵՐԱՇՏԸ (14:1-18)

Կ'անցնի մէկ այլ ուրիշ պարզամի, այս անգամ երաշփ: Պարմական ոեւէ դրուեալ չունինք Երեմիայի օրերուն երաշփի դէպքի, հակառակ այն իրողութեան որ քանի մը առիջներով Ասրուածաշունչ Մարգարեանը կը ներկայացնէ երաշփի պարագաներ, օրինակ Եղիա մարգարեի օրերուն: Երաշփի այս երեւոյթը այսպես իբրեւ պարզամ դրուած պարժական միջոց մըն է ուղղուած Խրայէլին, անոր մեղքին պարզառով: Երաշփին հետ մէկփեղ կայ նաեւ սովի պարագան: Այնքան ծանր է այս դէպքը, որ Ցուղան սուզ կը բռնէ եւ անոր դռները կը նուաղին (2 հմր): Այսպես դռները ըսել կ'ուզէ ժողովուրդը: Իսկ երաշփի պարագան այնքան ծանր է, որ մինչեւ իսկ ազդուած են ազնուականները: Այնքան ծանր է վիճակը իրենց մեղաւորութեան, որ մինչեւ իսկ իրենց գլուխները կը ծածկեն (3 հմր):

Մարգարեն կը միջամբէ եւ կը խոսքովանի, թէ այս բոլորի պարզառը մեր անօրէնութիւնն է, որ Ասրուածոյ դէմ մեղանչեցինք: Սակայն, մարգարեն կը խնդրէ որ Ասրուած, իր անուանը համար, որ ողորմած ու զթած է, ողորմի իրենց (7 հմր): Ասրուած ոչ միայն ողորմած ու զթած է, այլ նաև՝ Խրայէլի յոյսը, նեղութեան ապեն՝ փրկիչը: Եւ մարգարեն հարց կու դայ, թէ այս բոլոր եղածներուն մէջ, ինչո՞ւ արդեօք Ասրուած երկրի վրայ հիմի պէս է, կամ գիշերներ իշեւանող ճամբորոյի պէս: Այսինքն՝ անքարբեր: Բայց, ընդհակառակը, մարգարեն կը խոսքովանի ըսելով. «Դուն ոչ թէ միայն ճամբորդի պէս անցնող մըն ես, այլ մեր մէջ կը բնակիս, ուսպի մեզ մի՛ թողուր» (9 հմր): Կը նշանակէ հիմա դակարան այն ժամանակն է, որ Տէրը պիտի չմիջամբէ: Կը նշանակէ, Տէրը պիտի չըէ անոնց աղաճանքն ու աղօթքը:

Տէրը կ'ըսէ. «Անոնք ասպանդական շրջիլ սիրեցին, եւ իրենց ուրբերը չսպեցին», այսինքն կը նշանակէ վերէ վեր շրջիլ, թափառի եւ օպար ասրուածներու եպեւէ երթաւ: Այս իսկ պարզառով Տէրը անոնց չհանեցաւ, չհաճեցաւ: Ուսպի իրենց անօրէնութեան պարզառով պիտի պարժուին, բայց անոնց համար դուն աղօթք մի՛ ըներ: Եթէ նոյնիսկ ծուն պահեն ու աղաղակեն, մրիկ պիտի չընեմ, զոհ մարգուանեն պիտի ջնդունիմ, որովհետեւ պիտի սպառեմ զանոնք (11-12 հմր):

Երեմիա մարգարեն կը յիշեցնէ, որ մարգարեներ եկան ու ըսին. «Սուր պիտի չգիտենք, սով պիտի չըլլայ, խաղաղութիւն պիտի քամ»: Տէրը կը պարասխանէ, ըսելով, թէ. «անոնք սուր մարգարեներ են Ասրուածոյ անունը օգպագործելով սուր մարգարեւութիւն կ'ընեն ու ժողովուրդը կը մոլորեցնեն» (14 հմր), ինչպէս Քրիստոս ալ նոյնը պիտի ըսէ. «Չափ մը սուր մարգարեներ պիտի զան ու իմ անունովս սուր մարգարեւութիւն պիտի ընեն ու շափերը մոլորեցնեն» (Մկրթ 24:11): Սուր մարգարեւութիւն է՝ սուր դեսիլը, սուր պիտի գուշակութիւններ անով մոլորեցնելու ժողովուրդը: Սուր մարգարեւութիւններ, որոնք կը քաջալերէն՝ խաղաղութիւն եւ փրկութիւն առանց ապաշխարանքի, հաւապքի, դարձի ու սրբութեան կեանքի: Անոր համար ալ այն ժողովուրդը որ ականջ կու դայ այսպիսի սուր մարգարեւութիւններու մարգարեներուն հետ միասին պիտի կովորուին: Գալիք կովորածի համար «զիշեր ու ցերեկ աչքերը արցունք պիտի թափեն, որովհետեւ ինչպէս աղջիկ մը հօրը համար սիրելի, այնպէս ալ Ասրուածոյ ժողովուրդը պիտի կովորուի» (17 հմր):

ԺՈՂՈՎՈՒՐԴԸ ԱՏՏՈՒԾՈՅ ԿԸ ՊԱՂԱՏԻ (14:19-22)

Երեմիա մարգարեն դարձեալ խոսքովանութեամբ եւ պաղապանքով կը դիմէ Ասրուածոյ, որպէսզի Ասրուած վերսպին ընդունի իր ժողովուրդը: Հակառակ անոր, որ Տէրը պարուիրեց մարգարեն որ երբեք չաղօթէ այս ժողովուրդին համար, բայց մարգարեն կարծէք այնպէս կը ձեւացնէ, որ չհասկցաւ Ասրուածոյ խօսքը, ու ահա աղերսանքով կը դիմէ Ասրուածոյ, թէ «արդեօք բոլորովին մերժեց զիրենք. արդեօք Սիրոն զգուեցա՞ւ. բժշկութեան առիթ չկա՞յ» (19 հմր):

Մարգարեն ժողովուրդին անունով կը խոսքովանի թէ մեղաւորներ են, իրենց հայրերուն անօրէնութիւնը կը ճանչնան, եւ Ասրուածոյ դէմ է որ մեղք գործեցին: Բայց Քու անունիդ համար մի զգուիր, փառքիդ աթոռը մի՛ անարգեր, ու մանաւանդ՝ ըրած ուխսդ յիշէ եւ մի՛ արեր (20-21 հմր): Այս բոլորը կապարէ Քու ողորմութեամբ, եւ ոչ թէ արդարադարպութեամբ, այլապէ՞ ուսէ մէկը պարում չունի: Բոլորն ալ մեղքի քակ ինկան: Ուսպի, ամէն բարիք միայն քեզմէ կու զայ, եւ ոչ թէ հեթանոսներուն սուր ասրուածներէն: Անոր համար ալ, ո՞վ Տէր, Քեզի կը յուսանք, որովհետեւ Դուն ես մեր յոյսն ու ապաւէնք: